

В този миг наследникът на престола пита навъсен майка си:

— Защо съм малък? Защо не ме пускат и аз да отида на бран?

Анна тихо погальва детето и отново свежда глава към ръкоделието си: златошита покривка за раклата на светия Рилски пустинножител.

Малкият неволно дърпа ръката ѝ:

— Защо не ми отговаряш, мамо?

След това се обръща към старата царица Елена. Поне тя да му обръне внимание. От много дни вече никой не отвърща на детските му въпроси.

— Кога ще мога и аз да отида на бран?

Ала стана нещо необикновено. Баба му също не дочува какво я питат. И тя е свела чело, унесена в далечни образи.

Колко пъти вече тя бе изпращала на лют бой мъжа си Асена и девер си Иваница? А безумните битки на Борила... Колко срам и горчевини... Но както сега, никога тя не бе изпитвала такава потискаща мъка. И двамата ѝ сина бяха там, долу, на юг, срещу коварния враг. Нима Бог щеше да пощади и двамата?

И тя не знаеше от какво да се бои повече. Дали от вестта, че синовете ѝ са живи, ала пленени. Или от вестта, че са мъртви, ала българите са сломили врага.

Тя поглажда с изтъняла ръка белите си коси, които се подават като сребърни крила под черната забрадка. И не вижда, не забелязва гневното лице на внука си.

Двете жени трепват. Анна полека се изправя, притиска ръка до сърцето си. Спогледат се със широко отворени очи. Високи викове нахлуват от всички страни. Вихрени стъпки прекосяват предверията. Някой тича в луда превара към покоите им. На прага застава Росица, с приличено от възмущение лице, неспособна да каже нито дума. Вътре се втурват стражите, всички викат в един глас като обезумели. Струват път на един гончия, който изтичва към двете царици, пада на колене, подава на